

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Krohn, Pietro Købke FRA: Lange, Julius Henrik (1875-10-12)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Krohn, Pietro Købke FRA: Lange, Julius Henrik (1875-10-12)", i *Breve fra Julius Lange*, Nordiske Forlag, s. 79. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002320804-000-shoot-L0023208040000056.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Julius Lange

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lange, Julius Henrik, *Breve fra Julius Lange*,

TIL P. KROHN ¹ (i Italien).
München, 12. Okt. 1875.

Kære Krohn!

Tak for alt Venskab og Kammeratskab i Italien dennegang! Foruden andet Krav paa Taknemlighed har du nu ogsaa erhvervet dig det, at du har flasket mig op med mellemitaliensk Kunst....

Jeg tilbragte igaar 5 herlige Timer i Pinakotheket. Idag har det været lukket hele Dagen, eftersom Münchnerne idag ikke have kunnet afholde sig fra at give efter for deres Yndlingslidenskab, at afsløre en Statue (jeg tror, af Maximilian II eller deslige). Nu har de da én til. Jeg har ikke set den, men nærer ingen Tvivl om, at den er rædsom.

I Eftermiddag har jeg været i den Schackske Malerisamling for at beundre en ny Storhed hernede : Arnold Böcklin, som maler Landskaber og Djævelskaber. »Herren velsigne dine 5 Sanser!« sagde jeg uvilkaarlig til mig selv. »Thomas er isnende kold!« »Das ist wahre Phantasie, s. 80hochpoetisch, wundervolle Technik«, osv. osv. — Et Mord, et Snigmord ude mellem Sivene, en isnende Vind hvisler gennem Piletræer og Siv, den unge Mand har dræbt sin Ven. Men bag en gammel Mur derude staa paa et Bræt (for ikke at have vaade Fødder?) Furierne, stivt op og ned som Spøgelser, klædte i græsselig grelle Farver og beredende sig til at fare løs paa deres Bytte. Blygraa Himmel med hvide uhyggelige Lysglimt. Hu, Ha! — Et andet Billede: en Triton farende ude paa det vilde Hav, blæsende paa et Sneglehus. Bag hans Hale ligger paa tværs med Maven i Vejret et Fruentimmer — en »Nereide« (det stakkels græske Navn skal ogsaa der holde for, til Trods for hvad Grækerne vilde have sagt!), som kærlig, djævelsk kærlig, lokker til sig »den store Søslange«, der bugter sig hen med fæle Bugter, grønlig spraglet, og rækker sit elskværdige Hoved op imod den søde Pige. Den var godt malet, var Søslangen. — Nok et Billede: Døden, ridende paa en kulsort Hest — sort Plamase mod en bleg, hvid, uhyggelig Himmel — gennem et dæmonisk Efteraarslandskab med Buiner, Stormen hyler gennem Trætoppene. — Jeg tror, at jeg vil foreslaa den geniale Mand et Æmne, som vil passe for ham: Den moderne Malerkunst, siddende ved Bredden af Vanvidets Pøl og anglende efter Orme i den, med overhængende Fare for at dumpe paa Næsen ud i den. Afsindigt — afsindigt! Gud véd saa, hvordan Hr. Prof. Böcklin er i sin Dagligstue? Formodentlig en gemytlig Bayrer, god Familiefader, der ved en Pibe Tobak spekulerer paa, hvorledes han ved nye Djævelskunster skal fortjene sine Penge paa en lovlig Maade. Jeg haabcr, at han holder sin Galskab i et aparte aflukket Bum til udelukkende Brug for sin Kunst og for at tilfredsstille et taknemligt Publikums Efterspørgsel; hvis han ikke har det saaledes, maa han være slem at møde. Forresten var der ogsaa enkelte ret smukke og nogenlunde fornuftige Ting af ham. Men det er dog en slem Ting at begynde at destillere giftig-berusende Drikke af den frie Natur, som ellers har givet Menneskene Fred og Hvile i Sindet, hvad enten man nu tog den lyrisk-festlig, som Claude, eller elegisk og tragisk, som Buysdael ... lykkeligvis har Hr. Böcklin sin lidt latterlige Side.

Det er her et nederdrægtigt Vejr, Begn og Kulde — s. 81den mest skærende Modsætning til Italien, hvor jeg fulgtes lige til Døren af Himlens mest venlige og blide og straalende Ansigt. Efterat jeg havde forladt Florents, var jeg 11/4 Dag i Bologna, hvor jeg studerede Guido Reni — udtrykkelig for at ærgre dig! Saa tog jeg til Modena, hvor jeg morede mig kostelig i det meste af en lys Dag med Domkirken, Galleriet (Dosso Dossi!) og min kulørte Ven, Billedhuggeren Guido Mazzoni, hvis Ære jeg engang vil bestræbe mig for at frelse. Han er et fuldkommen enestaaende Fænomen, unægtelig ganske stilløs, men saa alvorlig, inderlig, sand og betydelig som nogen; desuden paa den mest snurrige Maade Demokrat af Tænkemaade, baade som Menneske og som Kunstner. Se ham engang! Desuden Begarelli. Saa tog jeg til Verona, som aabenbarede alle sine Skatte for mig i Løbet af en Dag.

God Nat! Hils Ahrenberg meget, hvis du ser ham! Desuden Runeberg, og hvem der ellers hændelsesvis maatte kende mig i Rom.

Din
Jul. Lange.